

Una Caputxeta i un Llop ben diferents

Avui us explicaré un conte que coneixeu molt, el de la Caputxeta Vermella, però aquest cop serà una mica diferent. On el dolent, potser no és tan dolent. I on es demostra que quan treballem en equip es poden fer coses increïbles.

I la historia comença així...

La mare de la Caputxeta, li va dir un dia...

- Ves a casa de l'àvia, que es troba una mica malament.

La Caputxeta li va fer cas, va agafar el cistell i la caputxa i va començar a creuar el bosc per anar direcció a casa de l'àvia. Mentre passejava, va veure un munt de maduixes, i va començar a collir-les. I de sobte, va escoltar una veu molt greu que deia:

- Nena, què fas?
- Cullo maduixes per portar-li a la meva àvia.
- Ves-te'n d'aquí, aquest bosc és meu!
- Sí home, a tu et faré cas!
- No et faig por? Soc el llop ferotge!
- No, me'n fas, la veritat. És més, més que ferotge em sembles trist.
- Ets la primera persona que m'ho diu! De totes maneres, em sap greu, però no les pots agafar. Són el meu menjar.
- Mira llop, el bosc és tant teu com meu. Així que si vols, et proposo una competició. Qui en culli més en una hora se les pot endur. Tracte fet?
- Tracte fet.

I així va ser com tots dos van arrancar a corre, i anaven fent dues piles, posant, una, dues, tres, quatre, cinc... maduixes.

Després d'una llarga estona, es van adonar que tenien dues piles enormes de maduixes. Es van mirar, i van seure esgotats.

- Què en farem de tantes maduixes?- es van dir.

La Caputxeta va proposar fer pastissos de maduixes, però per fer-los, necessitaven més ingredients.

- Podríem anar al poble, explicar la nostra idea i ben segur, que ens ajudaran donant-nos els ingredients que ens falten per poder-los fer. Va, som-hi, llop!
- T'oblides d'una cosa molt important, si vaig al poble, la gent s'espantarà i no ens donaran res.

- Ja hi aniré jo!

La Caputxeta va anar al poble a buscar tots els ingredients que li faltaven per fer els pastissos. Va anar de nou cap el bosc, i es va retrobar amb el llop. I tots dos junts, van començar a cuinar, que si talla, que si remena, que si tasta... Quan els van tenir tots acabats, els van començar a portar cap al poble. El llop, es va tapar amb una capa per evitar que el reconeguessin. Un cop a la plaça, la Caputxeta va començar a repartir tots els pastissos, tothom ben feliç fent rotllana i compartint aquell moment dolç.

De sobte, la Caputxeta, amb veu molt segura, va dir a tothom.

- Veieu aquell d'allà que m'ha acompanyat per portar tots els pastissos? Sense ell, res de tot això hauria estat possible. No li tingueu por, es el llop.

Es va fer un silenci, tothom es mirava. Però de sobte, algú va començar a aplaudir-lo. I un va dir:

- Podríem fer cada any la Festa de les maduixes!
- No, la Festa de les maduixes no, la Festa del dia que ens vam fer amics del llop!

I així ho van fer, any rere any! Celebraven que havien perdut la por i havien fet una nova amistat!

A vegades, nens i nenes, ni el llop és tan ferotge ni fa tanta por. Feu com la Caputxeta, que va saber mirar més enllà dels ullals i les urpes. Ben segur que així, trobareu amistats on no us ho hauríeu pensat mai!

Que tingueu un bon dia! Un bon final de setmana i de curs!

